

Kitzbühel, Mayrhofen, Landeck, Hochfilzen en Sankt Anton am Arlberg. Namen die klinken als een klok in wintersportland. Maar Tirol wil meer en investeert in zomertoerisme. Eén van de speerpunten van het programma is mountainbiken. Een impressie van een weekend biken in de Oostenrijkse Alpen.

TOM RUSTEBIEL

Beeld: Tom Rustebiel/Tirol Werbung

Bij het krieken van de dag hangt er wat dauw op de Pillersee. Het glasheldere bergmeertje is één van de warmste in de Alpen. Maar voor even zetten de Steinplatte en de Mitterhorn de Pillersee nog in de schaduw, al priemt de zon vervaarlijk door het lichte wolkendek op de bergtoppen. Het is een fraai schouwspel dat mijn innerlijke drang om direct naar buiten te gaan en het gebied te verkennen alleen maar groter maakt.

Niet veel later heeft de zon het gewonnen van de dauw, en de thermometer toucheert nu al de 25 graden. De hele ambiance maakt de stemming in onze mountainbikegroep opperbst. „Laten we gaan, anders branden we straks helemaal weg op de berg”, waarschuwt een Tsjechische biker gekscherend. Intussen vertelt een lokale mountainbiker ons het één en ander over de rit. De getallen die hij opnoemt doen een aantal minder ervaren deelnemers suizebollen. „De slotklim is acht kilometer met een gemiddelde van 12% en pieken tot 20%. De snelsten zullen het binnen een uur kunnen doen, anderen het dubbele”, stelt hij. Het wordt zowaar

een beetje stil in de groep.

We rijden gezamenlijk naar de voet van de Buchsteinwand. De minder ervaren deelnemers zijn er eenvoudig uit te pikken. Ze zitten wat onbeholpen op de fiets en rijden op een te grote versnelling. „Ik woon in het centrum van Londen en heb al vijf jaar niet op een fiets gezeten”, stelt zo'n hoekig rijdende biker.

De route naar de voet van de Buchsteinwand is aangenaam. Voorheen waren fietsers buiten de bergpassen om aangevoerd op de hoofdwegen, waar het lokale en vrachtverkeer met donderend geweld langs je heen raast. Door de inspanningen van de Tiroler overheid liggen er nu langs alle belangrijke wegen fietspaden. En dat zijn geen paden die zoals bij ons direct aan de weg grenzen, maar ze liggen 50 of 100 meter verderop verscholen in de bossen, op flanken van hellingen of in het veld. Het maakt het fietsen wel zo aangenaam. Weg van de snelweg, maar toch dichtbij de hoofdverbinding.

Aan de voet van de slotklim krijgen we een GPS apparaat uitgereikt. Het apparaat werkt als een navigatiesysteem in de auto en oriënteert zich op basis van satellieten. „Op de top van deze helling worden de apparaten uitgelezen en kunnen we

De weg naar de hemel

Typisch Tiroler panorama

Véél hoogtemeters

‘onze’ beklimming op alle mogelijke manieren analyseren”, vertelt de gids met een smeugig Tiroler accent.

Boerensalade

De slotklim blijkt een grindpad van één auto breed dat gemoedelijk begint te stijgen door het veld. Enthousiast begint het gemêleerde gezelschap aan de zoetjes omhooglopende startstrook. Enkelen kiezen verstandig een langzaam aanvangstempo, voorop vliegen twee Italianen er gelijk in.

Ik houd me op vlak achter de twee koplopers in het gezelschap van enkele Duitsers. Schaduw is er nauwelijks, tijdens de beklimming slingeren we heen en weer om zoveel mogelijk de onbarmhartig brandende zon te vermijden. Halverwege de ‘anstieg’ treffen we een waterbak. Mijn Duitse fietsgezel Kai aarzelt niet en laat het kristalheldere water over zijn hoofd gutsen. De Tirolers claimen dat ze het schoonste water van Europa hebben.

De uitzichten worden spectaculairder, de natuur steeds ruiger. Voor ons ligt de Pillersee in de zon te fonkelen, maar ook de dorpen Hochfilzen, Fieberbrunn en Sankt Johann liggen er mooi bij. Het laatste gedeelte van de klim heeft wel wat weg van de Galibier. De weg lijkt naar de hemel te lopen, de top is nooit in beeld en de begroeiing schaars.

De beloning is grandioos. De panorama's zijn indrukwekkend. „Het mooiste van de hele regio”, weet de uitbater van het authentieke restaurantje op de Kammerbergalm te vertellen. De ‘wirt’ blijkt een bevlogen verteller. „Het is hier fantastisch omdat er zoveel sportieve mensen komen. Skiërs natuurlijk in de winter, maar ook steeds meer bikers en hikers

(wandelaars, red.). Ze delen dezelfde passie: midden in de natuur één worden met lichaam, ziel en geest.” We bestellen een ‘Sportradler’. Een gezoet biertje dat bijna overal in Oostenrijk geschonken wordt. Smaakt zeer goed bij de onmiskenbare Apfelstrudel dat samen met een forse boerensalade onze hongerige magen goed vult. Onderwijl bekijken we de resultaten van de beklimming. De organisatie laat op een kaart in de vorm van bolletjes alle deelnemers zien. Ze krabbelen omhoog op het computerscherm en door ze aan te klikken krijg je specifieke informatie. Snelheid, hoogtemeters en afstand. Vooruitstrevende techniek in traditioneel Tirol!

Met de ingeslagen voeding zijn we klaar voor de afdaling. Helm goed vast, handschoenen weer aan en genieten van de technische downhill. Het is verleidelijk, maar volle bak gaan is niet verstandig. De koeien grazen vrij en kunnen interessante hindernissen vormen. Om de beesten op de berg te houden is de weg zo nu en dan afgezet met een hek dat plotseling kan opduiken. Mijn Duitse collega Kai ondervindt nog een beperking. Met zijn huurfiets schuift hij onderuit in een van

**Adrenaline
spuit door de
aderen**

Verfrissing onderweg

**Meer dan
5.000
kilometer
aan routes
worden ge-
digitaliseerd**

de haarspelden. Hij is een ervaren biker maar maakte een beginnersfout. „Daarom is het dus beter om je eigen fiets mee te nemen. Je kent het rijgedrag veel beter en de zitpositie is optimaal”, moppert hij wat. Schade heeft hij niet en we zetten onze afdaling voort naar het Pillerseetall en genieten beneden van de zon.

Bike Trail Tirol

De volgende ochtend vertelt Georg Pawlata gepassioneerd over de Bike Trail Tirol. De mountainbiker is twee jaar bezig geweest om een doorlopende route in Tirol in kaart te brengen. Hij is duidelijk trots op het resultaat. „Als je de hele route volgt dan krijg je een geweldige indruk van het land. Hij is 800 kilometer lang

maar je kunt ook afsteken of hem in etappes rijden”, vertelt hij enthousiast. Ook hier komt de GPS-techniek weer om de hoek kijken. Bikers die zelf met zo'n apparaat rijden hoeven niet te letten op de bewegwijzering want ze kunnen de route downloaden van de website. Nog fraaier is dat ze hun eigen tijden weer kunnen uploaden naar de site en daardoor zich kunnen vergelijken met alle andere bikers die de route met GPS hebben gereden. Ook kan de mountainbiker een persoonlijk logboek en trainingsrapport op de uitgebreide website bijhouden.

Ik heb helaas nog maar één dag om te biken en daardoor is de Bike Trail niet geschikt. Ik vertrek op de bonnefooi met alleen een mountainbikekaart op zak de bergen in. Ik kom echter al snel tot de conclusie dat de routes op mijn kaart niet overeenkomen met de aanduidingen langs de weg. Ik vind de Bike Trail Tirol-borden snel en gemakkelijk. Ook tref ik kortere routes aan met alleen een beklimming. Hoogteprofiel en lastigheidsgraad staan keurig aangegeven, maar ik wil een grote ronde maken. Als ik na enig zoekwerk het juiste spoor gevonden heb wijst het zichzelf. Er zijn geen afslagen tijdens de beklimming dus ik ploeter onverdroten voort. Doel is Adlers Point, een plateau op 1500 meter hoogte.

In tegenstelling tot de beklimming van gisteren voert deze voor een groot deel door het bos. Daardoor is er gelukkig meer schaduw, maar ook iets minder uitzicht. Dat laatste wordt echter ruimschoots gecompenseerd. Naast het pad zoeken kabbelende beekjes zich een weg

naar beneden. Her en der monden ze uit in kleine watervalletjes waar koeien van het water drinken. Een hagedis spurt langs en verdwijnt in de bossen. Het laatste gedeelte van de beklimming is nog bijzonder lastig maar op de top wacht wederom zo'n typisch bergrestaurantje. 'Servus', klinkt het vriendelijk van een stel wandelaars. Ze komen uit Salzburg en maken een lange tocht. Ze zijn al twee uur onderweg en verwachten zeker nog vijf uur nodig te hebben voor de geplande ronde. Ik vertel ze over mijn plannen en ze weten me te vertellen dat Adlers Point wonderschoon is.

Daar blijkt even later geen woord van gelogen. Helemaal alleen rol ik op en af over dit schitterende plateau. Om me heen priemen hoge bergen de lucht in en vanaf het hoogste punt kan ik 50 kilometer ver kijken. Ongelooflijk ook hoe rustig, want het volgende uur kom ik helemaal niemand tegen. Als je fysiek een zware inspanning levert zuig je de hele entourage helemaal op. Het bezorgt me letterlijk kippenvel, iets wat me de laatste keer gebeurde op de Galibier.

Uren heb ik geploeterd om hier te komen, vreemd is het dan ook dat de afdaling in een vloek en een zucht voorbij is. De adrenaline spuit me door de aderen en binnen een kwartier heb ik het desolate landschap verruild voor het stadje Sankt

Johann. Ik besluit de reguliere weg terug te nemen, want het uitje liep nogal uit de klauwen. Ik was al drie uur onderweg in de zinderende hitte en heb nog een flink stuk voor de boeg. Gelijk ook een kenmerk van mountainbiken in de bergen. Wanneer je geen standaardroute volgt is het lastig inschatten hoelang je onderweg zult zijn.

Uitvalsbasis

Terug in het hotel heb ik iemand van het toeristisch bureau ernaar gevraagd. De meeste bikers kiezen voor een standplaats en vanaf daar willen ze zoveel mogelijk verschillende routes aansnijden. Rondtrekkende bikers van buiten de regio die de hele Bike Trail willen volgen zijn er een stuk minder, al worden ook de faciliteiten steeds beter. Sommige hotels maar ook reisbureaus zorgen ervoor dat je bagage naar het volgende hotel wordt gebracht, waardoor je alleen maar aan biken hoeft te denken. Kies je voor een vaste plek van waaruit je het gebied wilt uitkammen, dan is Kitzbuhel een uitstekende keuze. Buiten de Bike Trail zijn er losse routes en een downhill-parkoers. Je neemt je fiets mee in de skilift en kunt onbezorgd naar beneden rossen. Indien je het juiste materiaal hebt, natuurlijk. Mensen die natuur, cultuur en sport willen combineren kunnen terecht in Inns-

bruck. De hoofdstad van Tirol is werkelijk schitterend en uitstekend gelegen. Neem bijvoorbeeld de Nordkettenbahn naar de 2000 meter hoge Seegrube. Deze Innsbrucker huisberg biedt een voor Europese begrippen uniek panorama over de stad en de aanpalende Stubai en Tuxer Alpen. Na dit adembenemende schouwspel lopen er verschillende downhillparkoersen naar beneden die sterk variëren in lastigheid. Schat dit zelf goed in, want alle smalle paadjes staan niet aangegeven. De Bike Trail blijft het paradepaardje, maar ook aan andere en kortere doorgaande routes wordt hard gewerkt. Mountainbiken blijkt zo populair in de regio dat hotels en sportwinkels zich erin specialiseren. Hierdoor zijn er veel plekken waar je mountainbikes kunt huren, informatie in kunt winnen en ook het aantal gidsen neemt explosief toe.

Wanneer alle betrokken partijen de ingezette weg voortzetten en de grote ambities waarmaken dan heeft Tirol zeker het potentieel om het beste Bikegebied van Europa te worden. Meer dan 5.000 kilometer en 450 routes zijn binnenkort gedigitaliseerd. Hopelijk met wat meer singletrack. Maar ook nu al is het een prima plek om een paar noppenbanden te verslijten. ■

Uitzicht over de Pillersee

Webtip

Vanaf de Tiroler hoofdsite is alles over het gebied te vinden. Aangesloten websites bieden informatie over het mountainbiken, overnachtingen, kaarten, toeristische tips en nog veel meer. Het grootste gedeelte van de Tiroler sites zijn ook in het Nederlands vertaald. Ook voor de racefiets zijn tal van routes terug te vinden en op de site eveneens informatie over de grote fietsevenementen in het gebied zoals de KitzAlpBike, Stubai Bike Marathon, Ischl Ironbike en natuurlijk de Ötztaler Radmarathon. Grote koersen als de Ronden van Duitsland, Zwitserland, Italië en natuurlijk Oostenrijk doen Tirol regelmatig aan. Op de website zijn ook brochures te bestellen. Dat alles via www.tirol.at

Steile beklimmingen

Een van de weinige singletracks